

Svatá Hora

4

2021

ročník
LVIII

Rozhovor • Nová kopie milostné sochy • 160 let od příchodu redemptoristů

OBSAH

Úvodník

Panna Maria Svatohorská na cestách	3
------------------------------------	----------

Ze Svaté Hory

Nové CD	22
Opravy na Svaté Hoře	28
Zprávy ze Svaté Hory	28
Učitel	30

Osobnost

Na Svatou Horu chodím 64 let	12
------------------------------	-----------

Z historie

100 let od založení Matice Svatohorské IV.	4
Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele IV.	24

Spiritualita

Kopie P. M. Svatohorské na její první cestě	11
Nemít strach	17
Kázání apoštolského nuncia	20
Dárky	30

Informace

Listárna	23
Zajímavá kniha	32
Exercicie, kalendář akcí	33
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba	34

Fotografie
na titulní straně časopisu:

Ze Svatohorské šalmaje –
„Arnošt z Pardubic“ přináší
kopii mil. sošky

Časopis **Svatá Hora** • LVIII. ročník

Panna Maria Svatohorská na cestách

V září letošního roku jsme na Svaté Hoře přivítali novou kopii milostné sošky Panny Marie Svatohorské. Slavnostně jsme ji požehnali a představili veřejnosti. Byl to šťastný den, sobota 11. září 2021. Řada lidí se zastavovala v prostorách Korunovační kaple, aby pozdravili „novou“ Matičku, kterou jsme po požehnání umístili do osvětlené prosklené vitríny na Korunovačním oltáři.

Proč došlo k pořízení nové sošky? Co nás vedlo k tomu, abychom zadali u řezbáře pana Jana Bondry řezbu nové kopie? V první řadě to byla myšlenka, aby Panna Maria ze Svaté Hory putovala tam, odkud lidé nemohou přijet. V některých farnostech totiž není nikdo, kdo by organizoval poutě. Někteří lidé staršího věku tak nemají možnost vydat se na Svatou Horu. A tuto myšlenku vyslovil při letošní slavnosti Korunovace farář z Březových Hor v Příbrami, P. Robert Cieszkowski. Dále to bylo vědomí, že za necelých jedenáct let bude na Svaté Hoře velká sláva, nastane 300. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie a na toto výročí je potřeba se začít připravovat. K tomu patří pozvání poutníků a věřících. A tak jsme naplánovali, že Matičku vyšleme na cesty, aby potěšila ty, kdo nemohou přijít k ní na Svatou Horu, a aby toho, kdo se může vydat na cestu k ní, zvala na Svatou Horu i v těchto dnech, i v budoucnu, třeba k oslavě tří stovek let, po které ji zdobí vzácné papežské korunky.

Dnes, kdy píšu tyto řádky, má za sebou nová kopie Matičky první poutě. V neděli 14. listopadu 2021 cestovala s P. Janem Kuníkem, CSsR, do Mladé Vožice a Smilových Hor, odkud k nám každoročně přichází pěší poutníci. Také navštívila paliativní oddělení příbramské nemocnice. Kam všude se dostane za těch jedenáct let, to zatím nevíme. Jisté je, že Maria je velkou orodovnicí a divotvůrkyní. A tak, jak přinesla požehnání do domu Zachariáše a Alžběty, když se k nim vydala na cestu, tak ať přináší požehnání všude tam, kam doputuje kopie její milostné sochy

P. David Horáček, CSsR

**Žehnání putovní kopie
milostné sošky**

100 let od založení Matice Svatohorské

IV. Velkolepý počín Matice Svatohorské

Po opravách Pražského portálu a stříbrného oltáře nastal v roce 1924 čas proměnit oltář zvaný původně Martinický, pak Císařský a nakonec Korunovační v monumentální pomník obětem první světové války.

Na řadu přišel Císařský oltář

Centrální z tří otevřených kaplí ve východní ložii na nejlukrativnějším místě svatohorského areálu nechal od roku 1661 stavět na své náklady nejvyšší purkrabí Království českého (de facto dnešní předseda vlády) hrabě Bernard Ignác z Martinic. Jeho otec, královský místodržící Jaroslav Bořita z Martinic, byl vyhozen z okna při pražské defenestraci v květnu 1618 a své zachránění od téměř jisté smrti přičítal pomoci Panny Marie, možná i proto byla kaple Martiniců zasvěcena Navštívení P. Marie. K ní přilehlou postranní kapli rodičů Panny Marie sv. Jáchyma a sv. Anny a kapli Mariina snoubence sv. Josefa financovali Bernardovi zeťové.

Po návštěvách císaře Leopolda I., který na Svatou Horu zavítal 30. srpna 1673 a 4. dubna 1680 krátce předtím, než naši zemi zasáhla krutá epidemie moru, se oltáři začalo říkat Císařský. Leopold I. byl namalován na lunetě nad hlavním oltářním obrazem i se svým doprovodem z řad příslušníků všech zemských stavů – duchovního, městského i šlechtického, takže se obraz nazývá „České stavy holdují Panně Marii“. Možná jsou vzadu v publiku vyobrazení i nějací poddaní, ti však zemským stavem nebyli.

U Císařského oltáře, namalovaného al fresco (barvy se nanášejí na plochu čerstvé a tence omítnutou směsí vápna s jemným pískem) se konala v červnu 1732 slavná Korunovace milostné sošky barokními císařskými korunkami. V roce 1870 byl oltář vyměněn za nový s cihelnou a kamennou spodní částí a dřevěnou nástavbou.

Brzy po vzniku Matice Svatohorské na konci roku 1921 bylo zřejmé, že katolická církev, která měla nálepku prohabsburské, a tedy i nejvýznamnější poutní místo Čech musí demonstrovat soulad s novou demokratickou republikou a udržet krok s národní Církví československou (husitskou). Proto byl od Nového roku 1922 Císařský oltář oficiálně přejmenován na Korunovační a ujal se nápad postavit na Svaté Hoře celonárodní památník padlých a nezvěstných vojáků, pohřbených v cizině, kde na ně nikdo nevzpomíná a nikdo se za ně nemodlí.

Původně měl být vybudován v bazilice místo postranního oltáře Panny Marie Ustavičné pomoci, brzy se ale vedení Svaté Hory a Matice Svatohorské rozhodly, že nejlepší bude postavit monumentální pomník na prvořadém místě areálu. Zároveň byli lidé žádáni o příspěvek na jeho vybudování prostřednictvím časopisu, který od roku 1924 vycházel dvanáctkrát ročně.

Od roku 1923 mohli příbuzní a přátelé padlých zasílat na Svatou Horu památky na své zemřelé s jejich jménem – fotografii, dopis, pramínek vlasů, kousek oděvu, list z jejich oblíbené knížky, prsten, růženec, křížek, telegram oznamující jejich smrt, polní lístek, vojenskou legitimaci, hrstku hlíny z hrobu v cizině a podobně. Tyto předměty se uschovaly, aby se mohly uložit do společné schránky v novém oltáři.

Do roku 1924 vstupovala Matice Svatohorská s 5 449 členy (z toho bylo nových 1 766) a dluhem 41 458 Kč. Plánovala opravit zvonici a omítky a štuky v ložii Korunovač-

*Nový Korunovační oltář
z roku 1870*

Oltář padlých a nezvěstných vojáků před dokončením 1924

ního oltáře. Restaurovalo se 28 maleb v kapli Navštívení Panny Marie a po 25 malbách v kaplích přilehlých.

Nový mramorový oltář navrhl ing. arch. Richard Klenka, stavbu provedl v květnu 1924 smíchovský kameník František Kadeřábek se svými pomocníky. Nedokončený oltář byl posvěcen o slavnosti Božího těla 22. června 1924

světicím pražským biskupem dr. Janem Sedlákem. Do oltářního kamene byly vloženy ostatky sv. Benigna a Laury.

Papežský nuncius a arcibiskup Franc. Marmaggi byl uvítán na Svaté Hoře v sobotu 28. června 1924 odpoledne u mariánského sloupu. Uvítal ho svato-horský rektor P. Tomáš Zapletal, za kněžstvo Msgre. Emanuel Hrdlička, za stát rada politické správy Gustav Kremlíčka. Večerní světelný průvod byl zakončen ohňostrojem. V neděli 29. června o slavnosti Korunovace se konal manifestační průvod katolíků z příbramského náměstí a po slavnostních bohoslužbách průvod s milostnou soškou.

Dne 10. srpna byl nový oltář hotov a 14. srpna byla dokončena stavba nové věže zvonice, která byla koncem září pokryta měděným plechem. Byly také opravovány svatohorské schody, které byly opět v havarijním stavu.

Uložení dubové schránky s památkami na naše padlé a v cizině pochované vojiny do celonárodního pomníku, na jehož vybudování se hmotnou podporou se podílelo i ministerstvo vyučování a národní osvěty, proběhlo 15. srpna 1924. Schránka s 505 podoben-

Dokončený Oltář padlých 1924

Sv. Hora. Oltář padlých.

Vítání papežského nuncia v sobotu před Korunovací 28. června 1924

kami a mnoha sty památkami byla nejprve vystavena v Mníšecké kapli, ozdobená trnovým věncem. V hlavách schránky pod křížem visela československá státní vlajka se znakem republiky lemovaným vavřínovým věncem jako připomínka naší samostatnosti, k níž padli svou smrtí přispěli. Odpoledne z kaple vyšel průvod ke Korunovačnímu oltáři. Byli v něm členové a členky Orla, muži v hornických uniformách, členové příbramského střeleckého sboru a mnoho dalších lidí. Po slavnostních obřadech a bohoslužbě byla schránka

Průvod se schránkou 1924

Slavnost ukládání schránky s památkami na padlé

uložena pod oltář. Památky na padlé se na Svaté Hoře přijímaly i potom k do-
datečnému uložení do schránky. Na vojáky se vzpomínalo při dušičkové slav-
nosti a na deskách časopisu byla uveřejněna jména a bydliště padlých, jejichž
podobanky byly do celonárodního pomníku uloženy.

Na valné hromadě v lednu 1925 konstatoval jednatel Matice Svatohorské, že
počet jejích členů vzrostl na 6355 a dluh za rekonstrukce a stavby roku 1924
dosáhl 214 000 Kč. Pokladník poděkoval všem dobrodincům Svaté Hory
včetně krajanů z Ameriky za přízeň. Naději, že se peníze na jeho úhradu se-
jdou a budou se moct provádět i další opravy, vyjádřil těmito slovy: „Vybere-
li se včelkám med, tím horlivěji snášeji nový.“

Pamětní nápis na zábradlí Korunovačního oltáře byl proveden sice vkus-
ným, ale nepříliš výrazným písmem, takže ho svatohorští poutníci a ostatní
návštěvníci snadno přehlédnou. Pro nás všechny, jejichž pradědové zahynuli
třeba jako zajatci kdesi v Albánii, však zůstává Korunovační oltář místem,
kde si na ně aspoň občas vzpomeneme.

Matice Svatohorská pokračovala v opravách areálu až do roku 1932, na který
připadlo oslavované 200. výročí Korunovace milostné sošky. Je obdivuhod-
né, že začínala z ničeho a během jediného desetiletí dokázala vrátit Svaté
Hoře její lesk.

PhDr. Věra Smolová

Vystavená schránka s památkami na padlé v Mníšecké kapli

Putovní kopie milostné sochy P. Marie Svatohorské na její první cestě

*...nová kopie Matičky má za sebou
první pouť. V neděli 14. listopa-
du 2021 cestovala s P. Janem Kuní-
kem, CSsR, do Mladé Vožice a Smi-
lových Hor, odkud k nám každoročně
přichází pěší poutníci. Také navštívila
nemocnici v Příbrami, a to paliativní
oddělení... (z úvodu)*

Na Svatou Horu chodím 64 let

Autor kopie sošky Panny Marie Svatohorské Jan Bondra se narodil v roce 1952 v Příbrami a dnes žije ve TřebSKU. O svém vztahu k Mariánskému kultu říká: „Na Svatou Horu chodím již od malička, 64 let. Řadu let vyřezávám lidové sošky Panny Marie Svatohorské, tzv. zalánky, i přesné kopie Matičky ze Svaté Hory z lipového dřeva, z lípy, která rostla na dvoře mého domu ve TřebSKU 160 let. Těší mne, že se mohu svými řezbami podílet na šíření kultu Panny Marie Svatohorské. Mé práce se dostaly až za oceán do Spojených států amerických.“

Jako správně připravený novinář bych měl mít nastudováno vše kolem Vás a pokládat vám zasvěcené otázky...

Myslím, že rozhovor může proběhnout i jen přátelskou formou. Abychom tedy nějak začali: Narodil jsem se v Příbrami a život prožívám v nedalekém TřebSKU, kde byl můj dědeček ředitelem školy.

Čím vším jste?

Celý život mne bavilo hodně věcí, mám hodně profesí. Hodinářství, řezbářství, varhanářství... Teď zrovna mám rozdělané jedny renesanční hodiny.

Tedy gró Vašeho zájmu tvoří umění, umělecká řemesla. Proč?

Věci, které se dneska tvoří, jsou tvarově strohé. U historických výrobků se mi zdá, že jsou vyrobené opravdu s láskou. Třeba rytiny u zmíněných renesančních hodin jsou i na místech, kde nejsou vidět. Proč? Aby to bylo hezké.

Podepisovali autoři svá díla?

Někdy ano. A často ten podpis nebo dataci ukryli, takže se hledá jen těžko a je vidět třeba jen za použití lupy.

Tolik tedy hodiny, mluvil jste také o varhanách. Od nich je již jen krůček k flašinetům...

Ano. Varhany a flašiny – jejich mechanismus: měchy, mechanika – to je vlastně stejné jako u varhan. Jen chybí klaviatura. Kdo umí opravit varhany, poradí si s opravou flašinetu nebo flétnových hodin. To je další téma, které mne zajímá: flétnové hodiny. Jsou spíše raritou – je jich málo – a hrají vlastně podobně jako flašinet. Písníčka je zaznamenaná na dřevěném válečku se skobičkami. Hodně nóbl flétnové hodiny umí zahrát třeba i osm různých melodií.

Krásně fortelně vyrobené stroje – ať již hodinové nebo hrací – jsme tedy probrali. Zdá se, že se tedy již dostane na řezbařinu, na řezání svatohorek...

Ano. Já jsem začal řezat „lidovky“, nazývané podle místa vzniku „zalánky“. Poblíž Rožmitálu je původem německá kolonizační vesnice Zalány, kde kdysi téměř v každé rodině zalánky řezali. Přinesli si z lesa borové dřevo, nařezali špalky podle velikosti sošek, kterou ta která rodina dělala, špalky pak štípali. Uštípli půdorysně trojúhelníkový tvar a z něj pak řezali svatohorku. Potom je většinou manželky malovaly kaseinovými barvami a nosily je v nůšcích do Příbrami na poutě nebo od nich sošky kupovali obchodníci a prodávali je dál.

Tyto sošky jsou asi rozšířeny v poměrně velké oblasti, já sám je znám z Plzně, Kašperských Hor...

Lidovek ze Zalán vyšly tisíce, možná desetitisíce. Poutníci je nosili do Rakouska i Bavorska. A je tu ještě jedna zajímavá věc, a to, že svatohorky – jak ty lidové ze Zalán, tak i od příbramských řezbářů – byly dotýkané na Svaté Hoře k originálu a pak byly pečeti. Taková dotýkaná soška (dotýkaná byla jen malá část vyrobených) s pečetí měla samozřejmě větší cenu.

To už se dnes nedělá...

Ale bylo by třeba v tom pokračovat. Já svatohorky sbírám – sbírku mám celkem rozsáhlou. Vystavoval jsem v příbramském archivu, ale další plánovaná výstava zatím odsunul

Jan Bondra

covid. Zalánky jsou fenomén, takže i v Bavorsku a Rakousku, kam je donesli poutníci, je spousta jejich sběratelů.

Vy ale řežete také madony, které jsou svatohorskému originálu podobné více než trojúhelníkové lidovky. Má i toto svůj historický původ?

Ano. V Příbrami bylo v minulosti i několik profesionálních řezbářů, což je doloženo, protože některé jejich sošky jsou signované. Ti řezali svatohorky z lípy a už na umělecky vyšší úrovni. Tím neříkám, že by zalánky nebyly pěkné, ale je to opravdu lidová tvorba. Tyto příbramské sošky však už byly profesionálnější.

Důvodem našeho setkání je idea vzniku putovní kopie milostné sochy Panny Marie Svatohorské, kterou jste na objednávku farnosti vyřezal. Vy. Zdá se, že řežete a malujete jenom svaté, proč?

Je to zvláštní, mě totiž ty moderní věci, ty klikyháky, neberou. Mám takovou svou osobní definici toho, co je pravé umění. To je samozřejmě sporná otázka. Pro mne je pravé umění to, co tady bude ještě dlouho potom, kdy my už tu nebudeme. Chodím pravidelně na výstavy v Praze a vidím, že jsou tam v koutě nasypána dvě kolečka písku, v tom zapíchané pet lahve, a že je to považováno za velké umění. Ale když ta výstava za měsíc skončí, tak se všechno vyhodí. Takže takovéhle „umění“ mne moc nepřitahuje. Samozřejmě nemohu házet všechny soudobé umělce do jednoho pytle. Mne překvapil třeba Jan Zrzavý, který se mi – když jsem byl hodně mladý – vůbec nelíbil, ale časem jsem názor změnil. Byl to člověk, který opravdu uměl.

Zpět k otázce námětu: proč tedy u Vás vedou duchovní náměty?

Podle mě skoro všechno umění má počátek v Bibli. Její znalost - nemyslím podrobná a odborná, to je pak složitá otázka, - ale taková obecná, je takovým podstavcem vědění. Ten, kdo ho nemá...

Ano. Skutečně, pětadevadesát procent mých soch jsou svatí. To je téma, které mne uspokojuje. Profánní námět – kdyby někdo třeba přinesl fotografii, to by mne nebavilo. A když se s tím nemohu ztotožnit, a tedy bych to dělal jen pro peníze, to bych nechtěl.

Kterí svatí jsou u Vás nejfrekventovanější?

Kromě Panny Marie, madon s Ježíškem jsem vyřezal skutečně hodně, to je jednoznačně Jan Nepomucký. Ten mne skutečně už od malička velmi zajímal. Snad proto, že jsme oba Janové. Jeden exemplář sochy sv. Jana ode mne má i pan kardinál. Pak ještě sv. František z Assisi. Díky jedinému devizovému příslibu, který jsem kdysi získal, jsem procestoval Itálii po stopách sv. Františka, nocoval jsem v kláštrech... To jsou tedy mé hlavní postavy.

Jaký je váš vztah ke Svaté Hoře?

Na Svatou Horu chodím již od malička, to je už 64 let. Jako důkaz mi slouží fotografie, kde jsem proti slunci vyfocený s maminkou před průčelím Svaté Hory. Toto místo má úžasný genius loci. Může za to skvostná architektura, stříbrný oltář spojený s březohorskými doly i zajímavý příběh sošky Panny Marie. Mě s tímto místem spojuje také množství jejích kopií, které jsem vytvořil. Některé se dostaly i do zámoří.

Zajímavý zážitek s kopí svatohorské madony mám z vernisáže v příbramském Ernestinu, kam mne pravidelně zvou. Jednou jsem nemohl na vernisáž výstavy jesliček, protože jsem právě v ten den byl u pana kardinála. A tak mne paní Blažková prováděla výstavou později a povídala mi nějaké podrobnosti a zajímavosti k ní a přišli jsme před gotický arkýř, který je tam od doby Arnošta z Pardubic, a tam stála svatohorka. Po očku se na mě dívala, co budu říkat, protože to byla moje kopie, kterou ode mne muzeum kdysi koupilo. Teď se jim tam hodila, a tak ji postavili na místo, kde Matička původně před staletími stávala.

Kopie svatohorské Matičky

Vaše poslední kopie svatoňorské madony během jejího plánovaného desetiletého putování po Čechách a možná i v zahraničí stane asi leckde. Jak probíhala výroba této kopie? Asi nebylo možné si Matičku odvézt s sebou domů...?

Měl jsem možnost si originál osobně dobře prohlédnout, nafotit si jej ze všech stran, pak jsem ale pracoval podle fotografií. Samozřejmě malování podle fotografií je problém.

Především to byla pro mne čest, že jsem byl osloven, že ke mně na Svaté Hoře mají tu důvěru a tuto zakázku mi svěřili. Pokud pak takovýto objednatel projeví spokojenost s mou prací, je to pro mne ocenění povýšené nad jiné, privátní zakázky. Celý život se se Svatou Horou setkávám, mám k ní nějaký vztah, takže mne uspokojuje myšlenka, že můžu pomoci Mariánský kult dál šířit. A tuhle cestovní madonu uvidí desítky lidí, možná statisíce lidí. Navíc, čím je člověk starší, tak má větší snahu vytvářet něco, co by tu po něm zůstalo. A já děkuji za tuto možnost.

S Janem Bondrou hovořil Pavel Šmolík

Nemít strach

Prožíváme listopadovou atmosféru, kdy se dny nápadně krátí, stromy opadaly, květiny brzy spálí mrazíky, objevují se mlhy, všechno to budí dojem, že se život někam vytrácí. Navíc jsme prožili dušičkový čas, kdy se víc než kdy jindy v roce vynořují myšlenky o pominutelnosti všeho, o konci i o smrti. Do této atmosféry zní Ježíšova slova, že slunce se zatmí, měsíc přestane svítit, budou padat hvězdy z nebe a hvězdný svět se zachvěje. Jsou to slova o zakončení dějin, o konci světa. O tom dni a o té hodině však neví nikdo. Ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.

Konec světa byl mnohokrát předpovězen. Už v 50.–60. letech prvního století čekali věřící na konec světa. Kolem nich byly samé vzpoury, římské legie se soustředily v Palestině na přepadení Jeruzaléma. Lidé byli svědky zatmění slunce i měsíce, viděli padat meteority, slyšeli o tom, jak zemětřesení zničilo celá města. K tomu se přidali různí jasnovidci a proroci. V těch časech vzniklo Markovo evangelium. Ono obsahuje Ježíšova slova o konci světa. Ale evangelista Marek nestraší lidi (jako někteří z těch, kdo předpovídali a předpovídají konec). On připomíná, že věřící má být vždy v kontaktu s Ježíšovým učením, a ne s pochybnými proroky, kteří pletou lidem hlavu. Marek naznačil, že je potřeba rozlišovat mezi pádem Jeruzaléma a příchodem Krista jako soudce na konci časů. O Ježíšově druhém příchodu Marek píše, ale také uvádí, že to bude až po onom souzení. A jak dlouhá doba to je „PO“ tom souzení, to neví nikdo, jen nebeský Otec.

A ten, kdo je učedníkem Ježíšovým, bude ten jeho příchod prožívat jako osvobození. Jako začátek slíbeného království. A ten, kdo by snad měl strach, má pamatovat na ujištění od samotného Ježíše – já jsem s vámi až do konce světa.

Když sledujeme dnešní svět, čteme noviny a sledujeme televizi a internet, posloucháme zprávy, všude se hovoří o násilí, konfliktech, zbrojení, válkách, atentátech, terorismu, hladu a bídě, ekologických katastrofách, přírodních katastrofách, globálním oteplování, stoupání hladiny moří, kácení pralesů, vymírání živočichů různých druhů... Nejde z toho strach? Jak se k tomu všemu máme postavit? Vždyť ono to připomíná Ježíšova slova o konci světa. Odpověď dává evangelium. Bůh je s námi. My se nemáme bát, protože až přijde ten čas, On, který je první a poslední, žijící navěky, nás vezme do věčného domova. Do domova, který je krásnější než jakýkoliv domov pozemský.

Úvahy o konci světa souvisí také s myšlenkami na konec našeho vlastního světa, tedy s myšlenkami o blízkosti lidské smrti. Nikdo neví, kdy přijde, ale počítat s tím máme. A být připraveným na to, že všechno pomine a my přejdeme do jiného způsobu existence, to vyžaduje pevnou víru. Ani tady se nemáme bát. Máme s vírou ve věčný domov a věčné štěstí hledět do budoucna a počítat s tím, že Kristův příchod ve slávě se blíží, a zároveň vědět, že pro nás je smrt přechodem do nebeské vlasti, do Boží přítomnosti. Do domova ne dočasně, ale věčného.

Kráčejme tedy životem s vírou, že Ježíš je s námi. A jakákoliv bolest či utrpení nebo katastrofa ať nemůže otrást vírou, že kráčíme do věčného domova, kde budeme s Bohem šťastní navěky.

Homilie P. D. Horáčka, CSSR, z 33. neděle v mezidobí cyklu B

V sobotu 11. září 2021 proběhla Příbramská svatohorská šalmaj. Při této příležitosti byla u Korunovačnického oltáře požehnána nová kopie zdejší milostné sošky Panny Marie, kterou vyřezal Jan Bondra z Třebeska. Tato soška Matičky bude putovat po farnostech naší vlasti a zvát k pouti na Svatou Horu, a to až do 300. výročí slavnosti Korunovace, tedy do roku 2032. Na pout' se vydá i k našim přátelům z Itálie, Slovenska či Německa.

Historii Svatohorské Madony zpracovala archivářka Věra Smolová a stručný výtah před požehnáním přednesl P. David Horáček, CSsR.

Sošce Panny Marie Svatohorské se prokazovala a prokazuje úcta ne proto, že bychom věřili, že je v ní přítomno nějaké božství nebo síla, nebo že bychom od sošky něco žádali či k ní upírali svou důvěru, jako tomu kdysi bylo u pohanů, kteří do svých model vkládali své naděje. Hezky to roku 1629 vysvětlil jezuitský spisovatel Kašpar Arsenius z Radbuzy: „V obrazech, které líbáme a před kterými klobouk snímáme a klekáme, samému Kristu Pánu se klaníme a milé jeho svaté v jejich obrazech, podobenstvích a památkách ctíme; nečiníme pak toho tomu dřevu ani obrazu (jak nás protivníci křivě pomlouvají), ale tomu, co obraz a dřevo vyznamenává, a tak v tom dřevu a skrze ně téměř vyznamenávanému se klaníme.“

Bylo to právě Tovaryšstvo Ježíšovo, které od dvacátých let 17. století usilovně pracovalo na duchovní a kulturní obnově zdevastovaného Českého království. Za následovníhodný vzor si vybralo věk panování Karla IV. a arcibiskupa Arnošta z Pardubic a jejich úctu k Panně Marii. Jezuité v čele s Bohuslavem Balbínem ve svých dílech stvořili i legendu o tom, že Arnošt sám vyřezal asi roku 1348 z hruškového dřeva mariánskou sošku, která stávala v kapli příbramského arcibiskupského hradu.

Za husitských válek byl roku 1422 tento hrad dobyt. Příbramští mariánskou sošku zachránili a přenesli nejprve do kostela sv. Jakuba a pak do špitálu u sv. Jana na předměstí. Odtud byla asi roku 1476 přemístěna do svatohorské kaple, kde stála na jižním oltáři. Na přilehlé zdi byli namalováni klečící havíři v kápích a s rozsvícenými lampami, modlící se ke své ochránkyni při nebezpečné práci.

V gotickém umění byla zobrazována Panna Maria s nahým Ježíškem, kterému je třeba darovat oděv a vše potřebné pro život. Věnování šatiček pro milostnou sošku bylo a je oblíbeným projevem mariánské úcty, doložené takto již ve 30. letech 17. století. Tehdy byla tato soška oblékána do damaškových sukniček se stříbrnou tkanicí uprostřed.

Svatohorská Madona měla tehdy ještě světlou pleť a žluté vlasy a na hlavě zdobenou korunku. Pod ní byl pozlacený papírový vínek - věneček, který se z úcty k starobylosti sošky nesundával. Ježíšek měl kadeře podobné zlatu. Se dvěma gotickými korunkami podobnými té, se kterou je vyobrazován Karel IV., vidíme Svatohorskou Madonu už na nejstarších rytinách z druhé poloviny 17. století a na mariánském sloupu na svatohorském náměstí.

Za třicetileté války byla soška několikrát ukrývána před nepřátelskými vojáků v soukromých domech či v brdských lesích. Když bylo v bitvě u Jankova západně od Sedlčan 6. března 1645 císařské vojsko rozdrčeno Švédy, levá

Mariina líce praskla a od té doby má na tváři malou jizvu. A když se za francouzsko-nizozemské války šířila krajem zpráva o možném vpádu vojska do Čech, dali jezuité zřejmě poprvé vyrobit kopii Svatohorské Madony. Pak už si její napodobeniny, vyráběné místními řemeslníky a umělci, rádi odnášeli a dosud odnášejí poutníci do svých domácností a kostelů.

Svatohorská soška byla nošena v čele prosebných procesí v těžkých obdobích moru a jiných epidemií stejně jako při slavnostech v časech lepších, například v roce 1732, kdy byly hlavy Panny Marie i Ježíška korunovány honosnými zlatými korunkami vyrobenými podle osobní císařské koruny Rudolfa II. Vlivem oxidace na olejové polychromii soška včetně obou obličejů časem ztmavla.

I v dalších stoletích, pokud originálu sošky hrozila zkáza, byla ukrývána. Na oltář se vracela teprve poté, co nebezpečí pominulo. Z doby, po kterou Svatou Horu spravují redemptoristé, připomeňme rok 1866, kdy zemi táhli Prusové. Po únorovém puči 1948 byl originál ukryt před běsněním státních orgánů postupně na několika místech a byla vystavována kopie. Po prozrazení úkrytu originální sošky i barokních korunek a při následných politických procesech probíhajících ještě začátkem 60. let 20. století se však události tak zamotaly (to je na dlouhé vyprávění), že se ani vyslyšení svatohorští kněží a kostelník nemohli shodnout na tom, která ze sošek je originálem. Rozhodnutí o tom bylo v červnu 1972 odůvodněno prohlášením příbramského konzervátora Antonína Pelána, který toho roku převzal k opětovnému zrestaurování od duchovního správce Svaté Hory P. Karla Olšara sošku, o níž prohlásil, že je totožná s tou, kterou restauroval jako originál již v roce 1940 na objednávku svatohorského rektora a redemptoristy P. Otty Louly.

Další pochybnosti o tom, která ze svatohorských sošek je originál, vyjádřil diecézní konzervátor v roce 2000. Podle mého názoru by to s pravděpodobností hraničící s jistotou mohla odhalit dendrochronologie, ale když pomineme hodnotu sošky jako uměleckohistorického předmětu, je vzhledem k nahoře uvedené symbolice opravdu důležité, zda před sebou máme gotický originál, barokní, novodobou nebo současnou kopii?

Mnohem důležitější je, že na přímlovu Panny Marie bylo a bude vyslyšeno mnoho proseb. A pokud některá prosba vyslyšena nebyla či nebude a zázrak se nestal nebo nestane, lze si připomenout, co roku 1758 ve své knížce o Svaté Hoře napsal jezuita Ignác Popp: „Ačkoliv dochází k mnoha zázrakům, nikde nebylo řečeno, že budeme v tomto životě zbaveni lidských trápení a že se všechno uskuteční podle našich přání. I Kristus byl vystaven velkému utrpení, ale nakonec ho přijal s pokorou a slovy: ‚Buď Tvá vůle, Pane.‘ Je tedy třeba zachovat si veselou mysl, protože cokoli je vloženo do božích rukou, dopadne, jak má, a je uchováno na věčnosti. To je největší ze všech darů a zázraků.“

PhDr. Věra Smolová

Panny Marie, Královny Svaté země

Kázání apoštolského nuncia Mons. D. Balvo, Svatá Hora 30. října 2021

Milí bratři a milé sestry, vážení přátelé, nejprve bych rád poděkoval panu profesorovi Tomáši Parmovi, magistralnímu delegátovi Rytířského řádu Božího hrobu jeruzalémského pro Českou republiku, za laskavé pozvání, abych jako hlavní celebrant předsedal této bohoslužbě, při které právě tady v této historické poutní svatyni uctíváme blahoslavenou Pannu Marii, Matku Boží a Královnu Svaté země.

Domnívám se, že většina z vás ví, že jsem v České republice působil už dříve, mezi roky devatenáct set devadesát šest a devatenáct set devadesát devět, když byl apoštolským nunciem arcibiskup, pozdější kardinál, Giovanni Coppa, který měl Svatou Horu ve zvláštní oblibě. Potom, co jsem v červenci roku devatenáct set devadesát devět opustil Českou republiku, prožil jsem další tři roky jako rada apoštolské nunciatury v Jordánsku s rezidencí v Ammánu. Během toho období jsem měl při několika příležitostech možnost setkat se s rytíři a dámami Svatého hrobu, pocházejícími ze Spojeného království a ze Spojených států amerických. V Jordánsku se tento Rád významně zasloužil o finanční podporu katolických škol coby zprostředkovatel pomoci pro působení církve na Středním východě, což zahrnuje také Svatou zemi.

Mladické dívce Marii se právě naskytla úžasná zkušenost, když od ní bylo požadováno, aby se stala matkou Syna Nejvyššího Boha. Když se pak dozvěděla, že její příbuzná Alžběta byla v šestém měsíci těhotenství, neprodleně opustila svůj domov v Nazaretu a vydala se do Judských hor, aby jí nabídla pomoc. Jak nám sděluje evangelium svatého Lukáše, Maria u Alžběty zůstala tři měsíce, což jasně znamená, že své příbuzné pomáhala nejen v posledním období jejího těhotenství, ale také při porodu jejího syna Jana, toho, který jako Křtitel měl připravovat cestu pro Ježíšovo působení a službu.

Jak jsme slyšeli v dnešním úryvku evangelia, ve chvíli Mariina vstupu do Alžbětina domu zazněl pozdrav spojený s obrovskou radostí, a to i ze strany dítěte Jana, v tom okamžiku ještě v matčině lůně. Alžběta zvolala, že Maria je požehnaná mezi ženami a blahoslavená proto, že uvěřila tomu, co jí bylo řečeno od Pána, tomu, co nastane. Obě ženy uznaly, že v jejich životech mocně působila Boží ruka a vyznávaly svou víru a důvěru v jeho prozřetelnost. Zřetelně si uvědomovaly, že Boží spása se uskutečňuje jejich prostřednictvím, a to bez ohledu na pokoru a skromnost jejich osobního životního stavu. Maria, jakožto Ježíšova Matka, napomáhala vykupitelskému dílu stále.

Během Ježíšova působení nastaly i další okamžiky, kdy se její pomoc projevovala. Ten nejznámější příklad se odehrál při svatební hostině v Káně. Ona si tehdy byla dobře vědoma naléhavosti v nastalé nepříjemné situaci a potřeby pomoci a ukázala se v ní jako velmi citlivá. Navzdory Ježíšovu úvodnímu váhání přikázala těm, kdo byli odpovědní za chod slavnosti, aby „udělali všechno, co jim řekne“. Tato její věta pak může být samozřejmě použita pro celý náš život, protože se vždy snažíme nebo máme snažit dělat to, co nám Ježíš říká.

V jiné příhodě přibližované evangelií hlásili Ježíšovi při jeho kázání, že jeho matka a jeho příbuzní jsou venku a čekají na něj. Ježíš na to zareagoval slovy, že jeho skutečnou matkou a příbuznými jsou ti, kdo mu naslouchají, kdo činí Otcovu vůli a uvádějí ve skutek slovo, které slyšeli (srovnej Matouš 12,46-50; Marek 3,31-35; Lukáš 8,19-21). Maria sama je pak nejdokonalejším příkladem člověka, který naplňoval Boží vůli, když přijala výzvu archanděla Gabriela a když Boží slovo poslouchala a naplňovala v celém svém životě.

Nevyhýbala se ani utrpení, stála pod křížem a pozorovala hrůznou scénu smrti svého milo-

vaného syna. Také ve chvíli, kdy Ježíš do její péče svěřoval svého milovaného učedníka Jana, cele přijímala Boží vůli. Tímto způsobem byli a jsou učedníci všech dob a míst svěřeni do její láskyplné péče.

Po vzkříšení, jak jsme o tom slyšeli v prvním čtení, když byli učedníci pohromadě a modlili se v horní místnosti, byla Maria s nimi. Ona je součástí církve od samého jejího začátku, od chvíle, kdy Duch svatý sestoupil na apoštoly a na ni, kdy začalo hlásání evangelia po všech končinách země. Vyjádřeno slovy Druhého vatikánského koncilu je Maria „Matka Boží pro celou církev vzorem víry, lásky a dokonalého spojení s Kristem“ (LG, 63).

Od Koncilu dostáváme tato povzbuzující slova: „Všichni věřící v Krista nechť ustavičně přednášejí Matce Boží a Matce lidí své prosby, aby ona, která svými modlitbami pomáhala prvotní církvi, také nyní – když je vyvýšena v nebi nad všechny svaté i anděly – ve společenství všech svatých se přimlouvala u svého syna, dokud se všechny rodiny národů – ať už mají čest nazývat se křesťanskými, nebo dosud svého Spasitele neznají – nespojí šťastně v míru a svornosti v jeden Boží lid ke slávě nejsvětější a nerozdílné Trojice“ (LG, 69).

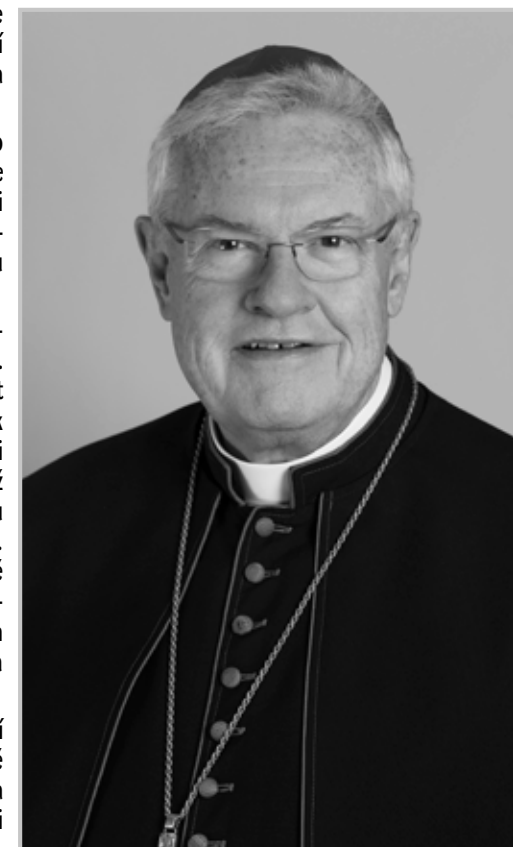
My všichni, kteří vyznáváme víru v Krista a uctíváme blahoslavenou Pannu Marii, bychom rádi pomáhali při řešení důležité otázky naší doby, kterou je dosažení trvalého míru v zemi, kde oba žili a plnili Otcovu vůli.

V této souvislosti mi dovolu, abych připomenul slova papeže Františka, který navštívil Izrael, Jordánsko a Palestinská území mezi dvacátým čtvrtým a dvacátým šestým květnem roku dva tisíce čtrnáct.

„Přišel jsem ve stopách svých předchůdců jako poutník do Svaté země, která je místem několika tisícileté historie a kde došlo ke hlavním událostem, jež se váží ke vzniku a rozvoji třech velkých monoteistických náboženství: judaismu, křesťanství a islámu. Proto je opěrným duchovním bodem pro velkou část lidstva.

Během této svojí pouti do Svaté země navštívím několik nej důležitějších míst v Jeruzalémě, městě všeobecného významu. Jeruzalém znamená „město pokoje“. Takovým jej chce mít Bůh, a tak si to přejí všichni lidé dobré vůle. Toto město je však bohužel dosud sužováno důsledky dlouhých konfliktů. Všichni víme, jak naléhavě nezbytný je mír... pro celý tento region. Kéž se proto rozvinou snahy a energie směřující ke spravedlivému a trvalému urovnání konfliktů, které způsobily tolik utrpení. Ve spojení se všemi lidmi dobré vůle, muži a ženami, snažně prosím ty, kteří nesou zodpovědnost, aby neopominuli nic dosud nevyzkoušeného při hledání spravedlivých řešení složitých obtíží... Je třeba se vždy s odvahou a neúnavně vydávat na cestu dialogu, smíření a pokoje. Žádná jiná cesta neexistuje.

Bratrsky a srdečně zdravím zde přítomné biskupy a věřící křesťany, které vybízím, aby s důvěrou a nadějí nadále klidně svědčili o smíření a odpuštění podle příkladu a učení Pána Ježíše, který dal život za pokoj mezi člověkem a Bohem a mezi

bratry a sestrami. Budte kvasem smíření, nositeli naděje a svědky lásky pro druhé! Vězte, že jste neustále v mých modlitbách.

Všichni touží po míru, mnoho lidí jej denně vytváří malými gesty; mnozí trpí a trpělivě snášejí námahu četných pokusů o jeho vytvoření. A my všichni – zvláště ti, jejichž úkolem je sloužit vlastnímu národu – máme povinnost stát se nástroji a tvůrci pokoje především v modlitbě. Budovat mír je obtížné, ale žít bez míru jsou muka. Všichni muži a ženy této země a celého světa nás žádají, abychom přednesli Bohu jejich vroucí touhu po pokoji“ [Úvítací ceremoniál na Mezinárodním letišti Ben Guriona, Tel Aviv, 25. května 2014].

Prosme, aby na přímělu Panny Marie, Královny Svaté země, se tato touha po míru, jak ji vyjádřil Svatý otec, nástupce apoštola Petra, muže, který také žil na těch svatých místech a začal tam hlásat evangelium, aby se tedy tato touha a přání staly skutečností.

Nové CD s mariánskými písněmi, fanfárami svatohorských ministrantů, Zdrávasem, varhanní a další hudbou zakoupíte v prodejně v ambitu nebo v našem e-shopu.

Svatá Hora odedávna přitahuje množství poutníků. Ti přicházejí se svými starostmi, tužbami i díky a vtělují je do svých modliteb: myšlených, recitovaných, ale také zpívaných a hraných. Mezi obětinami z vosku, votivními svíčkami a cinkajícími mincemi pokladniček zazní čas od času dary, které vznikají a zanikají s časem: dary a oběti hudební. Loretské litanie, intrády svatohorských ministrantů, desítky odzpívaných Zdrávasů, stokrát zazněvší Tisíckráte, varhanní improvizace, skladby Syřůčka, Rejška, Břízy, Jelínka a dalších. To vše je součástí oběti, kterou jsme z našeho lidského mála s radostí a pokorou předložili Božímu nesmírnou. A pro vás, naše bratry a sestry poutníky, jsme si dovolili čas na chvíli zastavit. V této malé krabičce se s vámi chceme podělit o střípky některých hudebních obětí. Doufáme, že k vaší radosti.

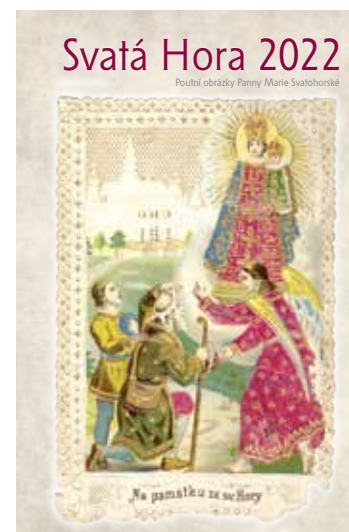

Svatohorský betlém u vás doma

Pro letošní Vánoce Vám nabízíme svatohorský betlém v komorní vystřihovací podobě.

Nástěnný svatohorský kalendář 2022

o rozměrech 46x31 cm s celostránkovými reprodukcemi svatohorských poutních obrázků.

Objednávejte u našem e-shopu svata-hora.cz/internetovy-obchod

Listárna

Davide, Jozef, drahí priatelia, putovania s TV LUX v roku 2021 sme už ukončili. Aj vďaka Vám a Vašej ochote prispieť svojím dielom, boli púte po ČR úspešné. Veríme, že prinesú svoje ovocie predovšetkým v duchovnom živote našich pútnikov. Chceme sa Vám týmto poďakovať za spoluprácu a dúfame, že s Vami budeme môcť počítať i pri ďalších pútnických projektoch Televízie LUX. A tľmočte prosím naše poďakovanie i sprievodcom, kuchárom a všetkým, čo sa o nás vynikajúco starali.

Vyprosujeme Vám veľa Božích milostí Juraj Drobný, TV LUX s.r.o.

Congregatio Sanctissimi Redemptoris

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele

Část IV.

V dalším pokračování seriálu o historii Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele se budeme věnovat historii Pražské provincie do II. světové války.

Česká katolická veřejnost přijala založení Pražské provincie s velkou vděčností. Redemptoristé ihned začali dokazovat životaschopnost své provincie nejen svou obětavou činností, ale také rozvojem nových klášterů. Jednou z nezbytných podmínek rozvoje bylo umístění noviciátu. Provinciál Páter František Němec využil nabídky pražského arcibiskupa kardinála Lva Skrbenského a v srpnu 1901 přestěhoval noviciát do arcibiskupského zámku ve Světcí (okres Teplice). Dále se snažil o zřízení teologického institutu, kde by čeští klerici studovali. S tímto záměrem koupila kongregace redemptoristů v Obořišti u Dobříše, nedaleko od Svaté Hory, opuštěný klášter paulánů s přilehlým kostelem, který je zasvěcený sv. Josefu. Klášter byl od doby císaře Josefa II. opuštěný, a tudíž ve velice zchátralém stavu. V březnu 1902 Páter Josef Roller s několika bratry truhláři započali opravy na kostele i klášteře a v srpnu 1902 byla kolej v Obořišti oficiálně obsazena. Kronikář k tomuto významnému dni zaznamenal: „Pražská provincie Redemptoristů bude v klášteře obořištském vychovávatí svůj dorost v jazyku českém, aby dílo svatých misí ku spáse nesmrtelných duší a ke cti a slávě Boží v krajinách českých konali kněží řeči české dokonale mocní, vyzbrojení, k dílu tak velikému, potřebným vzděláním, posvěcení a nadšení duchem sv. Alfonsa.“

Kardinál Lev Skrbenský z Hříště

Studia v Obořišti byla od počátku pětiletá a byly zohledňovány požadavky stanovené řádovými konstitucemi redemptoristů (výuka morální a pastorální teologie podle učení sv. Alfonse). Nejbližším vychovatelem a zpovědníkem studentů byl prefekt a socius. Prvním prefektem byl P. Jan Hudeček (důvěrně nazývaný mezi studenty „tatíček“). První student zaznamenaný ve svatohorské kronice byl František Mezírka, koncem roku 1902 stu-

dovalo v Obořišti 13 studentů a v roce 1915 studovalo celkem 29 kleriků. Teologický institut v Obořišti dosáhl během krátké doby vysokou odbornou úroveň a stal se vyhlášeným vzornou formací kleriků. Od roku 1902 do roku

1950 v Obořišti absolvovali studia a formaci všichni kněží Pražské provincie redemptoristů.

V roce 1903 byl přestěhován noviciát ze Světce do Bílska v blízkosti Červenky. Tento klášter byl přestavěn ze selské usedlosti a současně byl vystavěn malý, velmi útulný kostelík zasvěcený Božskému srdci. V tomto klášteře se mladí řeholníci cvičili v askezi pro budoucí misionářský život podle zakladatele řádu sv. Alfose.

Redemptoristé vnímali nedostatek kněží ve velkých městech, farní správy nestačily pokrýt duchovní potřeby českých katolíků. V roce 1905 převzali čeští redemptoristé správu kostela sv. Michala v Brně, který byl součástí bývalého dominikánského kláštera, kam se však redemptoristé nemohli nastěhovat, jelikož byl užíván úřady města Brna. Kongregace tedy zakoupila dva domy naproti kostelu a později je přestavěla na jednu budovu, kde redemptoristé sídlili až do roku 1950. Prvním rektorem brněnské koleje se stal P. Karel Plešek, který činnost celé brněnské koleje směřoval k duchovní správě českých věřících.

Dalším velkým městem v pořadí se v roce 1907 stala Plzeň. Redemptoristé koupili na Klatovské ulici v Plzni Wankovu vilu, kde větší místnost upravili na veřejně přístupnou kapli. Kardinál Leo Skrbenský vysvětil tuto kapli s titulem Panny Marie Ustavičné pomoci. Po určitém čase bylo vidět, že kaple nestačí pro potřeby věřících, požádali redemptoristé o výstavbu nového kostela zasvěceného sv. Janu Nepomuckému. Největší zásluhy o výstavbu toho chrámu můžeme připisat P. Tomáši Zapletalovi, který byl v letech 1909 - 1918 rektorem plzeňské koleje. Pražský arcibiskup kardinál Skrbenský 22. října 1911 vysvětil kostel sv. Jana Nepomuckého na Klatovské třídě. V jeho blízkosti byl okolo roku 1930 přistavěn klášter redemptoristů.

Roku 1912 byl zvolen za nového provinciála P. Augustin Benda, který po svém předchůdci převzal již sedm řeholních domů: v Praze, na Července, Svaté Hoře, v Obořišti, Bílsku, Brně a v Plzni. Na zakládání dalších řeholních domů v období první světové války nebylo ani pomyšlení. Hlavním úkolem nově zvoleného provinciála bylo udržování řeholní kázně v provincii.

Období první světové války bylo pro svatohorské redemptoristy, ale i pro celou Pražskou provincii obdobím mnohých obětí, utrpení a strádání. Dne 26. července 1914 byla vyhlášena částečná mobilizace. Mezi prvními povolanými na vojnu byli laičtí bratři a juvenisti, na které se imunita od vojenské služby nevztahovala. Dva bratři museli ihned po vyhlášení mobilizace opustit Svatou Horu a hlásit se u svého pluku. Poté co byla mobilizační povinnost v roce 1915 zvýšena na 50 let věku, opustili klášter další tři fráteri redemptoristé. V prvních dnech válečného konfliktu bylo na Svaté Hoře poměrně rušno. Přicházelo mnoho poutníků, vojáků v záloze se svými ženami a někdy i dětmi, aby si vyprosili ochranu u Panny Marie Svatohorské. Páteři redemptoristé konali modlitby a pobožnosti za odvrácení válečného boje. O nedělích byla vystavována Nejsvětější Svátost, před kterou lid se svými duchovními pastýři zpívali litanie

k Božskému Srdci Páně za všeobecné potřeby křesťanstva. Skoro všechny mše svaté byly slouženy s úmyslem na šťastný návrat mužů odvedených do války. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie na Svatou Horu už nepřišlo žádné procesí, jen pár jedinců z blízkého okolí, jelikož vlaky z Vídně a Brna byly použity jen na vojenské účely. Dne 19. září 1914 přijeli na Svatou Horu čtyři polští redemptoristé, jelikož jejich koleje obsadili ruští vojáci. Dva z nich P. Josef Stach a P. Franciszek Zalašinski, na Svaté Hoře zůstali a později se stali velkou duchovní oporou pro polské utečence.

Na územích, která byla přímo zasažena válečnými konflikty, bylo obyvatelstvo donuceno opustit své domovy, většinou tak konali pod nátlakem státních úřadů nebo okolností, které přímo ohrožovaly jejich život. Město Příbram nebylo přímo centrem válečných bojů, proto se stalo místem integrace válečných utečenců z různých měst a zemí, jejichž počty se měnily podle aktuální situace na frontě. Podle zachovalých archivních materiálů v Příbrami a okolí přebývaly skupiny utečenců z Polska, Itálie, Chorvatska, Slovinska, Ukrajiny a skupina Rusínů. Těmto skupinám utečenců se svatohorští redemptoristé věnovali nejvíce. Po dobu trvání první světové války na redemptoristy ze Svaté Hory byly kladeny velké požadavky: péče o utečence, poutníky, duchovní správa ve vojenském lazaretu, misijní činnost. Duchovní synové svatého Alfonse Maria de Liguori na přímluvu Panny Marie Svatohorské s Boží pomocí vše zvládli.

Po rozpadu habsburské monarchie se provincie ocitla v nových životních podmínkách, nový Československý stát zaujal celkem odlišný postoj k církvi a řeholním společenstvím. Po vzniku Československé republiky roku 1918 se objevila možnost založit kláštery i na Slovensku. V roce 1921 nabídl košický biskup Augustin Fischer-Colbrie kongregaci opuštěný františkánský klášter ve Stropkově. Spišský biskup Ján Vojtaššák nabídl redemptoristům v roce 1922 piaristický klášter v Podolínci. Roku 1923 dal nitranský biskup Karol Kmeťko redemptoristům do správy filiální kostel sv. Kosmy a Damiána v Kostolné a do užívání zámček se zahradou. V letech 1933-1934 konali čeští redemptoristé v Bratislavě misie. Tyto misie daly podnět, aby se usadili redemptoristé v Bratislavě, a tak byl zakoupen roku 1935 dům na rohu Puškinovy a Štefánikovy ulice, v jehož blízkosti byla vybudována větší kaple, zasvěcená sv. Cyrilovi a Metodějovi. Roku 1941 redemptoristi založili další klášter na mariánském poutním místě Staré Hory u Banské Bystrice.

Z Pražské provincie tedy vzešla nejen Karlovarská viceprovincie, ale také Bratislavská viceprovincie, Michalovská viceprovincie na Slovensku a též Polská viceprovincie, která byla roku 1909 vyhlášena za samostatnou provincii.

V roce 1924 Pražská provincie zakoupila zámek v Libějovicích od šlechtické rodiny Schwarzenbergů z Hluboké u Českých Budějovic. Jelikož kapacitně juvenát na Července u Litovle už nevyhovoval, byl v tomto klášteře vybu-

dován nový juvenát, který zahájil svoji činnost 12. 9. 1924 s 95 juvenisty. V letech 1938-1939 byl vedle zámku postaven nový dům spolu s kostelem. Dům sloužil hlavně profesorům a kostel byl přístupný veřejnosti.

Kostel sv. Václava v Moravské Ostravě s budovou naproti kostelu převzali redemptoristé do své správy v roce 1927. Ostrava se stala dalším misijním centrem pro severní Moravu. Z tohoto hornického města misionáři vyjížděli na apoštolské práce do mnoha farností Moravy, aby konali duchovní obnovy, exercicie a misie.

Dalším sídlem redemptoristů se stal klášter ve Staré Boleslavi. Bazilika Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi patří mezi nejstarší mariánská poutní místa v Čechách. Uchovává Palladium země České. V osmnáctém století toto poutní místo spravovali jezuité a poté kněží staroboleslavské kapituly. Roku 1929, kdy probíhaly v celé Československé republice oslavy svatováclavského milénia, pražský arcibiskup František Kordač přišel s myšlenkou usadit znovu na poutní místo řeholníky. Jezuité tuto nabídku nepřijali, a tak se arcibiskup dohodl s provinciálem redemptoristů Páterem Františkem Mezírkou, že ve Staré Boleslavi budou pracovat redemptoristé z pražské koleje „excurrendo“ a po čtyřech letech bude kanonicky zřízen klášter ve Staré Boleslavi. Misijní a poutní činnost ve Staré Boleslavi zahájili v květnu 1929 Páteři Otto Loula a Josef Pejška. Redemptoristé spravovali poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi přes 20 let.

V Tasovicích u Znojma, na místě rodného domu sv. Klementa Maria Hofbauera, byl v roce 1933 postaven nový kostel ke cti sv. Klementa. Provincie zakoupila přilehlý klášter od sester sv. Hedviky, ale komunita zde byla zřízena až o několik let později se závazkem správy farního kostela Panny Marie.

Po roce 1930 byl v Karlových Varech vybudován nový kostel zasvěcený Panně Marii Ustavičné pomoci a při něm dvě klášterní budovy. Jedna sloužila jako klášter redemptoristů a sídlo Karlovarské viceprovincie a druhá jako dům katolické charity. Po odsunu německých kněží převzala správu Pražská provincie, ale jen do roku 1950. Kostel byl kolem roku 1985 zbořen a na jeho místě byla vystavěna budova okresního úřadu.

Jak zasáhly druhá světová válka a nástup komunistického režimu Pražskou provincií, si povíme příště.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

Pokračování příště

Vybral a sestavil br. Pavel Hudousek, CSsR

Opravy na Svaté Hoře

Co se podařilo

■ Socha sv. Vojtěcha před budovou proboštství je zcela obnovena. Celková suma restaurátorských prací, které vedl pan Jiří Živný, vyšla na 30 tisíc Kč.

■ Svépomocná oprava spárování na schodištích mezi dolním a horním ambitem se podařila dokončit na západním a severním schodišti. Podle pokynů a návodu od pana architekta Jiřího Živného se na práci podíleli kostelnice Věra Langová a Jana Maříková, varhanice Petra Boučková a Ivana Kylarová a ministrant Luboš Cabicar. Původně jsme chtěli do zimy zvládnout i východní schodiště, ale nakonec jej budeme spárovat na jaře. Každý dar na nákup materiálu k opravě je vítán.

Co se chystá

■ Střecha krámků vedle Svatohorského náměstí je v některých částech značně poškozená. V té části budovy, která patří Svaté Hoře a kde je stav nejhorší, počítáme s opravou. Přestože se nejedná o celou střechu krámků, bude potřebná investice v řádu stovek tisíc Kč. Do zimy již práce na opravách nestihneme, ale na jaře bychom rádi začali.

Co nám leží na srdci

■ Již potřetí jsme v září podali na Středočeský kraj žádost o zařazení do Programu zachrany architektonického dědictví ohledně obnovy Svatohorské studánky. Projek-

tová dokumentace je připravena a obdrželi jsme závazné stanovisko památkového úřadu. Pokud uspějeme se zařazením do programu, budeme mít možnost získat dotace, abychom byli schopni zrekonstruovat historicky významný objekt, který řadu let zeje prázdnotou. Podle propočtu projektanta bude obnova stát necelé 3 mil. Kč.

■ Další plán, kterého se nevzdáváme, se týká cesty podél krámků k bezbariérovému parkovišti u Březnické brány a dále směrem od Březnické brány za roh Březnické kaple, kde se svažuje ke krápníkové kapli Máří Magdalény a Svatohorským schodům. Stav cesty i parkoviště je katastrofální. Rozmýšlíme o vydláždění celé cesty s bezbariérovým parkovištěm. K tomu ovšem bude potřebné získat finanční prostředky z případných dotací a v první řadě svolení příslušných úřadů. Nyní hledáme projektanta, který by návrh cesty s parkovištěm vypracoval sponzorsky nebo za přátelskou cenu.

Plánů je stále mnoho. Prosím Vás o pomoc našemu společnému vzácnému poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Kontakt pro sponzory je basilica@svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. David Horáček, CSsR

Zprávy ze Svaté Hory

- V sobotu 4. září se při mši svaté v 9.00 konala tradiční **Poutí bývalých svatohorských vokalistů, trubců a ministrantů**. Mši svatou celebroul P. David Horáček, CSsR. Po mši svaté následovalo přátelské posezení s pohoštěním ve farním sále. Setkání plné vzpomínek na časy strávené na Svaté Hoře a na konkrétní kněze i kamarády skončilo před obědem.
- Dále jsme v sobotu 4. září přivítali **poutníky z farnosti Praha Nusle** s jejich knězem Piotrem Henrykem Adamczykem. Po mši svaté je čekal oběd v barokním refektáři a dále absolvovali bohatý program s prohlídkou zvonice, muzea a klenotnice s výstavou o reliquiích.

Bývalí svatohorští ministranti

- V neděli 5. září navštívili Svatou Horu **poutníci z Ljubljany ze Slovinska**. Připutovalo jich padesát se dvěma kněžími. Mši svatou slavili dopoledne u Korunovačního oltáře. P. David Horáček, CSsR, od poutníků obdržel jako dárek poutní čepici.
- Další poutníky jsme přivítali v úterý 7. září po obědě. Tentokrát se jednalo o skupinu **35 polských věřících**, které doprovázel otec Mirosław Kędziński.
- Ve středu 8. září se na Svaté Hoře a v jejím okolí konal **Olympijský běh**. Trasu 3,5 km uběhlo 34 dospělých. Na trasu pro děti do 15 let bylo přihlášeno 33 účastníků.
- Ve dnech 10. a 11. září se konal **3. ročník putování na Svatou Horu po svatojakubské cestě**. Organizátorem události je spolek Ulteira. Poutníci vycházeli buď v pátek 10. září v 16 hodin ze Zbraslavského náměstí v Praze s noclehem v Mníšku pod Brdy, anebo 11. září po 9. hodině z náměstí v Dobříši od radnice, kde se obě skupinky potkaly.
- V sobotu 11. září jsme na Svaté Hoře u Korunovačního oltáře slavnostně přivítali **novou kopii Panny Marie Svatohorské**. Události se účastnili zástupci města Příbram i spřátelených měst. Sošku Panny Marie symbolicky přinesl Arnošt z Pardubic, který s ní připutoval v průvodu z města. Již počtnácté se početný průvod vydal z města na Svatou Horu na historickou slavnost s názvem **Příbramská svatohorská šalmaj**. Po příchodu ke Korunovačnímu oltáři byla svatohorským administrátorem P. Davidem Horáčkem, CSsR, nová kopie Panny Marie Svatohorské slavnostně požehnána a přítomným udělil požehnání s novou Matičkou P. Jan Kuník, CSsR.

- V ten samý den se konal tradiční **běh hasičů do Svatohorských schodů**.
- V neděli 12. září v 9.00 byla v bazilice **mše sv. s hudbou A. Dvořáka u příležitosti jubilea 180 let od narození tohoto velkého skladatele**. Při mši sv., kterou sloužil P. David Horáček, CSsR, zazněla Mše D dur „lužanská“ a další hudba A. Dvořáka v provedení

komorního sboru členů Vepřekova smíšeného sboru. Na varhany hrál Pavel Šmolík.

- 17. září zasedal **výbor Matice svatohorské**.
- V sobotu 18. září proběhl **Svatohorský DownTown**. Jednalo se o Mistrovství ČR - závod ve sjezdu na kolech ze Svaté Hory do města Příbram.
- 20. září v poledne jsme přivítali dalších **50 poutníků z Polska** se dvěma kněžími, kteří zde slavili mši sv. Poutníkům se věnoval P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR.
- V pondělí 20. září jsme ze Svaté Hory **zapůjčili oltářní kříž se zemskými patrony a českými granáty** na výstavu Svatá Ludmila – kněžna lidu milá do Pálffyovského paláce v Praze. Výstava potrvá do konce února 2022.
- 25. září v 11.00 se v bazilice konala **zádušní mše sv. za náhle zemřelého Giuliana Pellegriiniho**, bývalého starostu italského Valle di Ledro. Mše sv. se účastnila řada osobností veřejného života a zástupců spřátelených měst a spolků. Mši sv. celebroul P. Stanislav Přibyl, CSsR.
- V sobotu 25. září odjel **P. Krzysztof Strzelczyk do Občova u Příbramě jako hlavní celebrant tamní poutě**. Odpoledne pak jel P. David Horáček, CSsR, do Vysokého Chlumce žehnat hasičská auta.
- V ten samý den jsme u Korunovačního oltáře přivítali **německé pěší poutníky**, které k nám již řadu let vodí pan Heinrich Vierlinger. Letos připutovali již po dvacáté. Poutníky vítal P. Piotr Nowicki, CSsR.
- Ve dnech 28. až 30. září navštívilo Svatou Horu **45 poutníků z Místku** s P. Danielem Víchoou.
- V neděli 3. října odjel **P. Piotr Nowicki na poutní mši sv. do Vojkova** na Sedličansku.
- 5. října se mše sv. v 9.00 zúčastnilo **55 dětí s učiteli** ze ZŠ v Rožmitále pod Třemšínem. Mši sv. s výkladem sloužil P. David Horáček, CSsR.
- V úterý 5. října ve večerních hodinách **zemřel** ve věku 89 let a ve 49. roce kněžství člen svatohorské komunity redemptoristů **P. Vladimír Jedlička, CSsR**.
- Středa 6. října a sobota 9. října proběhla ve znamení oslavy **160 let od převzetí duchovní správy Svaté Hory kongregací redemptoristů**. Mši sv. ve středu 6. října v 17.00 celebroul bývalý provinciál Pražské provincie redemptoristů a někdejší svatohorský farář P. Stanislav Přibyl, CSsR, a v sobotu v 9.00 současný provinciál provincie Bratislava-Praha P. Václav Hypius, CSsR. Účast věřících nebyla příliš hojná.
- 8. října v 10.30 se v bazilice konala **mše sv. s klienty a zaměstnanci organizace Sanco**, která se stará o klienty s Alzheimerovou chorobou. Po mši sv., kterou celebroul P. Jan Kuník, bylo připraveno ve farním sále pohoštění pro zúčastněné.

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ Ve středu 13. října proběhlo na Svaté Hoře **natáčení České televize**. Jednalo se o rozhovor do pořadu Zajímavosti z regionů, který poskytla paní Martina Jechortová.
- ☐ 13. října odpoledne se konal **pohřeb P. Vladimíra Jedličky, CSsR**. Mši sv. v 15.00 celebraval otec biskup Karel Herbst SDB. Kázal P. František Boldý, CSsR, obřady u hrobu vedl P. David Horáček, CSsR.
- ☐ Ve dnech 14. až 16. října proběhl na Svaté Hoře třetí ročník festivalu duchovní hudby pod názvem **Břízovské slavnosti**. Ve čtvrtek 14. října byla mše sv. v 17.00 za P. Karla Břízu, CSsR, s jeho liturgickou hudbou v provedení Svatohorského chrámového sboru. V pátek 15. října zazněla při liturgii hudba pro sólový soprán. J. Langlais: Missa in simplicitate (K. Falcníková – soprán, P. Šmolík – varhany) a večer v 19.00 se v bazilice konal koncert ruské sborové duchovní hudby. Jednalo se o výběr sborových duchovních skladeb ruských autorů (Smíšený sbor Pražští pěvci, sbormistr S. Mistr). V sobotu 16. října proběhlo ve 12.00 Varhanní matiné s českou varhanní hudbou. Při mši sv. v 17.00 vystoupila s gregoriánskými zpěvy Schola Cantorum Pilsensis. Večer v 19.00 se v bazilice konal Koncert soudobé duchovní hudby s premiérou kompozice Radka Rejška věnované Sv. Hoře (J. Tůma - varhany, komorní žesťový ansámbl, řídil P. Šmolík).
- ☐ O nedělích 26. září, 3. října, 10. října, a 17. října jsme vítali **poutníky slovenské TV Lux**, kteří na Svaté Hoře trávil čas duchovním i kulturním programem.

- ☐ 28. října proběhlo na Svaté Hoře **natáčení pro TV Praha**, a to do rubriky Kam na výlet.
- ☐ V sobotu 30. října celebraval mši sv. v 17.00 apoštolský nuncius Charles Daniel Balvo. Jednalo se o **mši sv. k patronce Řádu Božího hrobu**, Panně Marii Královně Svaté země, organizovanou Rytíři Řádu Božího Hrobu.
- ☐ 3. listopadu jsme ze Svaté Hory **zapůjčili dvojce vzácné šatíčky pro Pannu Marii Svatohorskou**, vyšívané šlechticami Eleonorou z Manotovy a Annou Marií Lotrinskou, do Západočeského muzea v Plzni. Z výstavy pod názvem Kdo vyšival, neheřil se šatíčky vrátí na Svatou Horu začátkem března příštího roku.
- ☐ Ve středu 10. listopadu ve večerních hodinách proběhlo v bazilice **natáčení CD Mariánských písní a hudby ze Svaté Hory**. CD by mělo být k dostání ještě před Vánoci.

dárky. S těžkou hlavou se svěřila chlapcově kmotře. Moudrá žena se pousmála a mamince řekla, ať si s tím už starosti nedělá. Krátce na to chlapec posmutněl. Hasičské auto z výlohy zmizelo! Právě teď, když do Vánoc zbývají tři týdny. Auto zmizelo, aby se nečekaně objevilo pod vánočním stromčkem. Kdo ho tam dal, nikdo neví. Maminka ale dobře tuší, jak to bylo.

Ten druhý mládenec sourozence neměl, žil s rodiči a babičkou. Toužil po magnetofonu, po kazetáku, aby si mohl pouštět písničky, stejně jako jeho spolužáci. Aby si s nimi mohl o muzice povídat, aby si mohl ty kazety s nahranými písničkami vyměňovat. Jeho „ale úplně všichni, opravdu úplně všichni ze třídy magnetofon mají, jenom já ne“ bylo slyšet už čtvrt roku před Vánoci snad každý den. Pár týdnů před Vánoci rodiče přece jenom naznačili, že by se mu to přání mohlo splnit. Neslíbili to, ale skoro to slíbili. Když potom na Štědrý den rozdával dárky, tak tam našel jednu velkou krabici se svým jménem. To bylo radosti a očekávání! Rychle rozbalil malé a měkké dárky. Tu velkou krabici si nechal na konec. Roztrhl papír, odklopil víko, a... uviděl zimní boty. Zklamání nebralo konce. Byl příliš hrdý, aby se rozplakal, ale slzy měl na krajíčku. Ani si nevšiml, jak se rodiče baví, jak se smějí, pamatuje si jenom, že si ty boty nechtěl ani vyzkoušet, a jak mu potom říkali, jestli tam někde pod tím stromčkem ještě jeden dárek nezbyl. Na kolenou lezl všude kolem, až ho našel. Byl zastrčený pod křeslem a byl to ten magnetofon. Pěkně poděkoval a nahlas řekl, že se mu líbí.

V našem vyprávění přeskočíme třicet čtyřicet let. Ten první chlapec, nyní už samozřejmě muž, je profesionálním hasičem. Jedním z nejlepších. Pro řadu kolegů dobrý kamarád, pro šéfy vzor, kterým se chlubí. Hlavně je to však šťastný muž. Svou práci má rád a daří se mu dobře. A ten druhý? Ten se stal učtinným a později kontrolorem. Počítá peníze, hlídá majetek a hledá chyby. Má na starost, aby všechno bylo podle zákonů. Na nic si nestěžuje. Lidé o něm mluví spíše jako o samotáři. – Ptám se: Mohlo by mít vliv na život člověka nejen CO dostane, ale i JAK to dostane? A lze v jednání těch rodin najít nějaké ctnosti?

Naše povídání o ctnostech se naplnilo. Čtyřikrát jsme se s nimi setkali na papíře časopisu. A ve skutečnosti? Ve skutečnosti jsou s námi a mezi námi neustále. Každý den. Stejně jako ty hříchy. Prostě plus a minus, dobro a zlo, ctnost a hřích. Je jenom na člověku, co ho osloví silněji, čeho si všimne, co prožívá. Ctnosti napříště už opustíme, ale jenom jako slovo (přece jenom je to starší mluva, a ne každý jí rozumí). Lásku, víru a naději a stejně tak moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost budeme hledat dál.

Nakonec, prosím, přijměte dárek. Takový časopisecký, hromadný, leč při poctivé odpovědi o to více osobní. Je to otázka: Proč nás Bůh Otec obdaroval zjevením svého Syna právě v podobě malého dítěte? Mohlo to být přece jinak, vždyť je Všemohoucí. A opravdu to mohlo být jinak?

Napište, budete-li chtít, každou zprávou se zabýváme. Děkujeme za přízeň, máme Vás rádi. Požehnané svátky!

Za redakční radu Pavel Švarc, jáhen

Zajímavá kniha

pro vás vybrala Marie Lachmanová

Milý Herode Pavel Obluk

Autor se pokouší proniknout k tajemství Vánoc skrze dialog s postavami evangelia. A je to pokus pozoruhodně živý a aktuální. Ježíš pro něj není růžolící cvalík, který z matčina klína vítá s úsměvem přichozí gratulanty. Ježíš leží v dřevěném korytě na zatuchlé slámě a je přikrytý kusem hadru. Usnul, vysílen dlouhým pláčem, stejně jako jeho rodiče. Jsme nad tím schopni žasnout jako pastýři? Zaslýchli bychom v hluku dnešního světa radostný zpěv andělů nad Betlémem? V čem se podobáme třem králům? Bylo Herodovo vraždění nevíňátek jen bezednou krutostí? Anebo přesvědčením, že k prosazení dobrého účelu lze použít jakékoli prostředky? Přechtěte si pětadvacet nevšedních dopisů pokoušejících se o odpověď.

Karmelitánské nakladatelství, 2021

Jak si Pán Bůh postavil betlém Enrique Monasterio

Poetické dílko E. Monasteria žánrem připomíná Exupéryho Malého prince: tváří se jako kniha pro děti, ale osloví spíše dospělé čtenáře vnímavé pro duchovní hodnoty v hávu krásné literatury. Bůh se rozhodl narození svého Syna vysílat v přímém přenosu každý prosinec a v každém srdci, ve kterém by bylo místo pro betlém. Tak vymyslel Vánoce. Je to doba, kdy Bůh staví v duších betlém. Prosí nás jen o to, abychom mu uvolnili nějaký čistý koutek, otevřeli okna a pohlédli k nebi... (ukázka z knihy, kterou nebudete chtít odložit).

Karmelitánské nakladatelství 2017

Tachles, v překladu „K věci“

Knihy Tachles obsahuje přes dvě stě vtipů a anekdot a také jedenáct povídek známých židovských autorů (Šolom Alejchem, Gustav Meyrink, Ephraim Kishon, Jicchok Lejb Perec).

Všechny texty se zemitým způsobem strefují do vážných i malicherných problémů člověka i lidské společnosti. Berou si na mušku vztahy v rodině a mezi sousedy, náš vztah k autoritám, obchodní záležitosti, náboženství, politiku, lásku i f aleš.

Tachles souvisí s hebrejským slovem tachlit (smysl, účel, podstata) a doslova znamená „k věci“. Také dobrý humor jde k jádru, k podstatě problému – a v tomto smyslu je darem, protože dokáže rozzářit naši tvář ve chvíli, kdy je nám spíše do pláče. Máte rádi dvojsmysly, černý, laskavě ironický i poněkud nekorektní humor? Pak si přijďte na své.

Karmelitánské nakladatelství, 2021

Adventní čtení VI.

Knížka je již šestá z řady oblíbených sborníků, které přinášejí krátké povídky a básně současných českých literátů a jako bonus závěrem krátký text Ivana Medka. Přestože sborníky vycházejí tradičně v adventní době, ne nutně jsou témata povídek spojena s obdobím Vánoc. Zajímavá témata, nevšední úhel pohledu, krásné literární ztvárnění – mohou nově naplnit adventní zastavení se.

Cesta domů, 2021

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2022

Termín	Název kurzu	Exercitátor / vede	Cena
10. 3.–13. 3.	Postní exercicie	P. Josef Čunek	3 050 Kč
16. 3.–20. 3.	Exercicie pro všechny	Mons. Aleš Opatrný	3 900 Kč
24. 3.–27. 3.	Postní exercicie	P. Ondřej Salvat	3 050 Kč
21. 4.–24. 4.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané	Mons. Aleš Opatrný	3 050 Kč
12. 5.–15. 5.	Exercicie	P. Karel Satoria	3 050 Kč
16. 5.–20. 5.	Exercicie pro všechny	Mons. Josef Žák	3 700 Kč
23. 5.–27. 5.	Exercicie „Skrze modlitbu prohlubovat lásku k Bohu a k člověku“	P. Josef Michalčík, CSsR	3 700 Kč
30. 5.–3. 6.	Exercicie „Malověrný: Proč jsi pochyboval?“	P. Jan Kuník, CSsR	3 700 Kč
22. 6.–26. 6.	Ikonomisecký kurz, info: DamianM@seznam.cz	p. Martin Damian	6 900 Kč
7. 7.–10. 7.	Exercicie „Matouš I.“	P. David Vopřada	3 050 Kč
11. 7.–15. 7.	Exercicie v mlčení „Jak prohloubit lásku ke Kristu“	P. Angelo Scarano	3 700 Kč
18. 7.–22. 7.	Exercicie „Boží slovo jako základ našich plánů a životních rozhodnutí“	P. Josef Michalčík, CSsR	3 700 Kč
1. 8.–5. 8.	Exercicie „Píseň písní – Boží blízkost“	Václav Čáp	3 700 Kč
19. 9.–23. 9.	Exercicie „Kázání na hoře“	P. Petr Beneš, CSsR	3 700 Kč
26. 9.–30. 9.	Exercicie „Kráčej životem s Marií“	P. Josef Michalčík, CSsR	3 700 Kč
6. 10.–9. 10.	Exercicie pro seniory	Mons. Aleš Opatrný	3 050 Kč
10. 10.–15. 10.	Exercicie „Vybraná témata z dějin spásy v duch. životě křesťana“	P. Vít Uher	4 550 Kč
16. 10.–22. 10.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	5 400 Kč
13. 11.–19. 11.	Exercicie pro kněze	P. Jan Szkandera	5 400 Kč
1. 12.–4. 12.	Ikonomisecký kurz, info: DamianM@seznam.cz	p. Martin Damian	6 050 Kč
8. 12.–11. 12.	Exercicie „Síla naslouchání (Duchu svatému)“	Václav Čáp	3 050 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů.

Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591

nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz, případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

18. 12. **Ranní rorátní mše sv.** v 6.00 (Svatohorští literáti). Mše sv. v 7.00 se nekoná. Další mše sv. v 9.00 a 17.00 (s nedělní platností).
22. 12. **Přinesení betlémského světla** v 18.00 s krátkým programem příbramských skautských oddílů. Betlémské světlo bude k dispozici do konce kal. roku.
24. 12. **Středý den.** Tento den jsou mše sv. pouze v 6.00, 9.00 a 16.00. Ranní rorátní mše sv. v 6.00 (Svatohorští literáti). „Půlnocní“ mše sv. v 16.00. Hudba: J. J. Ryba - Česká mše vánoční. Svatohorský betlém v kapli sv. Ignáce (samostatný vchod o Březnické brány). Otevřeno celý den do 2. 2. 2022.
25. 12. **Boží Hod vánoční.** Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30, po odpolední mši sv. zpívány nešpory.
25. 12. **„Zpívání u jesliček“** za doprovodu varhan ve 14.00 v bazilice. Zpěvníky budou k dispozici.
26. 12. **Sv. Rodiny.** Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. „Zpívání u jesliček“ ve 14.00 v bazilice. **Vánoční koncert Matice Svatohorské** v 17.00.
27. 12. **Svátek Sv. Jana Evangelisty.** Při všech mších žehnání **doneseného vína.** Vánoční koncert Matice Svatohorské v 16.00.
31. 12. **Sv. Silvestra.** Mše sv. na závěr obč. roku ve 22.30. Poté prezentace dění za uplynulý rok a připítek s ohňostojem na nám. Ostatní mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00.
1. 1. **Slavnost Matky Boží P. Marie.** Zásvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Mši sv. v 11.00 oslavuje apoštolský nuncius v ČR, Charles Daniel Balvo. „Zpívání u jesliček“ za doprovodu varhan ve 14.00 v bazilice. Zpěvníky budou k dispozici.
5. 1. 1. přednáška cyklu Lidé ze svatohorských vín „**Arnošt z Pardubic a svatohorská soška P. Marie**“ spojená s ochutnávkou vín v refektáři kláštera. Začátek přednášek vždy v 17.30. Přednáší PhDr. Věra Smolová.
6. 1. **Slavnost Zjevení Páně (Tří králů).** Doporučený svátek. **Tříkrálový koncert** Vepřekova smíšeného sboru v 18.00. (Ve spolupráci s Charitou Příbram).
14. 1. **Památka Bl. Petra Donderse, CSsR.** Misionář v Surinamu, působil mezi černošskými otroky, indiány a malomocnými.
21. 1. **117. výročí povýšení na basilicu minor.** Možnost získat plnomocné odpustky.
2. 2. **Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice).** Žehnání přinesených svící při každé mši sv. 2. přednáška cyklu Lidé ze svatohorských vín „**Přibík Jeníšek z Újezda a Carlo Lurago**“ spojená s ochutnávkou vín. Přednáší PhDr. V. Smolová.
11. 2. **P. Marie Lurdské Světový den nemocných.**
2. 3. **Popeleční středa** Den přísného postu. Udelování popelce při všech mších. Hudba při mši v 17.00: P. J. Olejník - mešní proprium, ordinarium.
4. 3. 3. přednáška cyklu Lidé ze svatohorských vín „**Leopold I. a Matouš Ferdinand Sobek**“ spojená s ochutnávkou vín. Přednáší PhDr. V. Smolová.
19. 3. **Slavnost Sv. Josefa.** Doporučený svátek.
25. 3. **Slavnost Zvěstování Páně.** Doporučený svátek.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle Areál otevřen 6.30–17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši svaté je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Růženec v 15.00 (v postní době Křížová cesta)

Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky. Po odpolední mši svaté jsou zpívány nešpory

Pondělí–sobota Areál otevřen 6.30–18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Růženec v 16.30 (v pátek v postní době Křížová cesta)

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svaté půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou,

e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí

Svátost smíření Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli

Schody Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

Pondělí & čtvrtek: 10.00–11.30; 13.30–16.00

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba Martina Jechortová

Kontakt +420 731 619 800, +420 318 429 943,

e-mail: prohlidka@svata-hora.cz, e-shop: svata-hora.cz/internetovy-obchod.

Otevírací doba neděle celoročně 9.00–17.00 • pondělí–sobota: I.–V. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V.–IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídky v zimním období je třeba předem domluvit, min. počet osob je 5. Jako alternativu pro jednotlivce nabízíme v tomto období prohlídku se zapůjčeným textem. Informace v prodejně v ambitu.

Prohlídka areálu s koncertem

Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem,

po které následuje půlhodinový koncert na nové velké varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea

Každý den v otevírací době prodejny.

Prohlídka nově zrekonstruovaných sklepních prostor a zvonice

Prohlídky jsou možné ve vybraných termínech/po domluvě.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925,

e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

**Příbramská
svatohorská šalmaj**

*Původně Martinická, později Císařská a od roku 1732 Korunovační kaple.
Tento oltář pochází z roku 1870, byl vyměněn v roce 1924 (k článku uvnitř).
Fotografie pochází z přelomu 19. a 20. století.*

